

Børne Blad

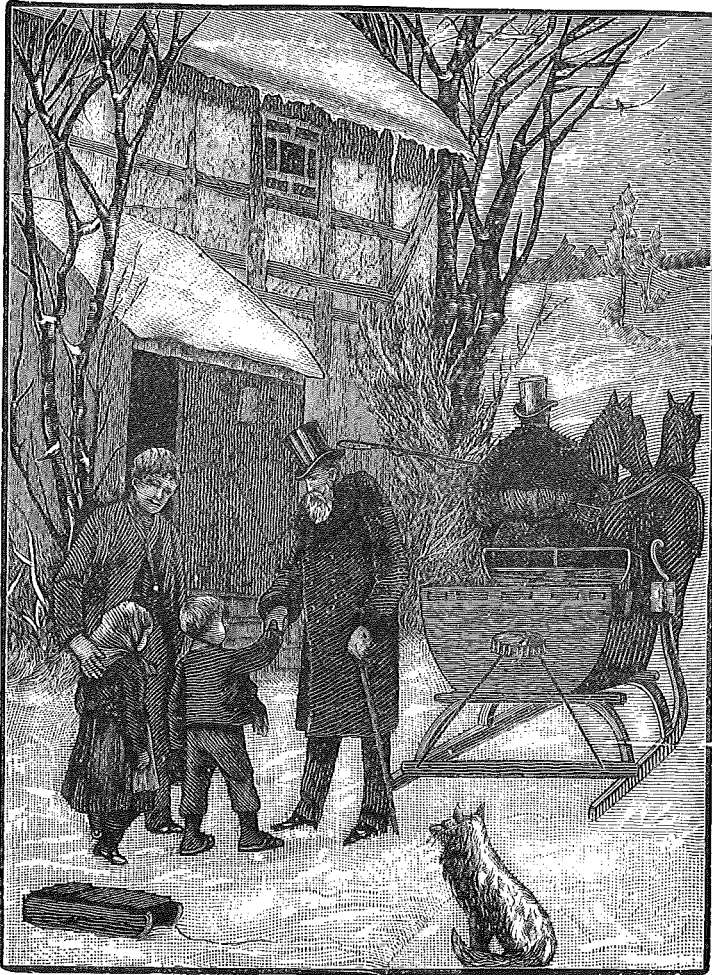

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 10.

9de marts 1890.

16de aarg.

Et sidste farvel.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Fyrtaarnet.

Som fyret i nætterne lange
nedblinker saa venlig og lyst
til trost for de seilere mange,
som færdes ved farlige lyst,

Saa straalers Guds ord, det klare,
paa verdens vildsomme hav,
at alle kan tage vare
paa veien fra bugge til grav.

Og hver, som til havnen har fundet,
med fred og med glæde stor,
maa sande, han seiren har vundet
i Frelserens lysende spor.

Men den, som vil styre iblinde
og stoler paa egen magt,
umuligt kan løbet finde. —
Den seiler bli'r ødelagt.

Saa vil vi da elske og ære
Guds ord, som svigter os ei!
En lygte for foden det være,
et lys paa vor farlige vei!

Chr. Bredsdorff.

„Jeg gaar i fare, hvor jeg gaar.“

aren var 15 aar og netop konfirmeret; men hun var udbillet og slikt for sin alder, og da hendes forældre var fattige, maatte hun ud at tjene. Efter megen søgen havde hendes moder til sin store glæde fundet en rigtig god plads til hende hos et par yngre folk, hvor hun skulde passe et par smaaabørn og for resten hjælpe fruene, som var svag af helbred, med et og andet. Hun vilde faa en god løn, og hvad der var det

vigtigste, baade herflabet og den pige, hun skulde tjene sammen med, var kristelige folk. Saa bad den kjærlige moder endnu en gang sin lille pige om at holde sig til sin Frelser og bede ham hver eneste dag om velsignelse til at leve efter hans vilje og saa ret alvorlig stræbe at gjøre sin pligt, og Karen begav sig til sin tjeneste.

Fru Brun blev snart fornyet med den villige, flittige unge pige og fik tillid til hende, da hun merkede, hvor sandhedskjærlig og pligttro hun var, og paa grund af hendes beskedne, stilsædige væsen holdt hun meget af at have hende om sig. Karen maatte saaledes hver morgen skjenke kaffe og bringe fruene den paa sengen tilligemed fløde og sukker. Men en dag, da hun tog skaalen med det hvide sukker, tabte hun et stykke paa gulvet, og det blev lidt støvet. „Det kan jeg da ikke lægge paa skaalen igjen“, tænkte hun; i det samme ringedes der paa gadedøren, og idet hun løb ud for at lukke op, puttede hun uden at tænke derover sukkeret i munden.

Næste morgen kom hun imidlertid til at huske paa, hvor godt det havde smagt; de hvide, pene stykker saa saa fristende ud: „Na, fruene under mig det saamaend gjerne, hun er altid saa venlig imod mig“, tænkte hun og spiste et par smaa stykker, inden hun bar kaffen ind. Der var ingen, som lagde merke dertil, og det blev derfor Karen en vane hver morgen at tage nogle stykker sukker, som hun enten spiste straks eller puttede i lommen til senere, naar hun fik lyst til slikkeri. Hun tænkte slet ikke over, hvor urigtig hun var sig ad; det faldt hende ikke ind, at dette var en fristelse, som hun skulde og burde overvinde, hun fulgte blot øieblikkets lyst; men det er netop det farlige at gjøre saaledes, og det er deraf, at saa megen synd kan udspringe.

Lidt efter lidt vænnede Karen sig til, naar hun gik sin frues erender og havde rosiner, mandler, smaatager eller lignende

mellem hænderne, da at følge den lyst, som opstod hos hende, til at smage derpaa; altid kun saa lidt ad gangen at det ikke kunde merkes. Og fordi hun ikke fra først af havde søgt hjælp hos Gud, da hun merkede, at begjærligheden blev for stærk til, at hun med sin egen svage vilje kunde overvinde den, fjernede hun sig stadig mere fra ham. Gensdes morgen- og aftenbønner var ikke saa inderlige som før; hun kunde ikke ret samle tankerne til at takke Gud for den forløbne dag og bede om hans velsignelse til den næste; saa lod hun det tilsidst helt være, idet hun om aftenen tidt faldt i søvn midt i sine adspredte tanker og om morgenen skyndte sig at tage fat paa sin gjerning.

Nu og da var hun hjemme hos sine forældre og havde da altid et eller andet med til sin moder fra fru Brun, som stadig var tilfreds med hende, thi hun havde ingen anelse om, at pigen var utro. Julen nærmede sig; men da Karens løn blev overgivet hendes moder, fordi hun selv endnu var saa ung, kunde hun ikke, som hun havde megen lyst til, kjøbe julegaver til sine søffende.

Lille juleaften fik hun lov til at gaa lidt hjem i mørkningen, da hun skulde et erende i den retning, hvor hendes forældre boede. Med sin lille nette bykurb paa armen stod hun ved siden af fru Brun, som sad ved sit skrivebord, ifærd med at gemme en større sum penge, som hun havde faaet af sin mand til juleindkjøb.

„Vent et øieblik, saa skal du saa bested“, sagde fruene, idet hun reiste sig og hurtig fjernede sig for at hente sin stærke inde fra dagligstuen, hvor hun havde havt travlt med at overtænke og nedskrive i en lille notebog alt, hvad der skulde hentes i byen inden helligdagene. Hun blev temmelig længe borte, og imidlertid gik mange tanker gennem Karens hoved. Hun saa pludselig i tankerne sit fattige hjem, hvor der neppe bankede mange helligdagsmaaltider, og dernæst viste sig for hende de lange rækker af juletager og hvede-

brød, som fyldte bagernes vinduer i disse dage. Blot et eneste af alle disse skinnende blanke pengestykker, som laa her foran hende i en stor bunke, vilde kunne skaffe hende en hel mængde hvedebrød. Hvor vilde de ikke blive henrykte, alle de fjære smaa der hjemme, naar hun traklerede dem med en rigtig god julekage, saa god, som de aldrig havde smagt den før. „Men hvad vil moder sige“, tænkte hun derpaa, og en meget tydelig stemme i hendes samvittighed sagde: „Lad være, der vil intet godt komme ud af det“, men hun hørte ikke paa den; „fruen er saa god“, tænkte hun, „hun under vist gjerne mine fattige søffende lidt julegodt“, og ganske forstumlet, næsten uden at vide, hvad hun gjorde, greb hun en af de fristende blanke halvdollars og stak den hastig i lommen; thi hun hørte i det samme fruene kalde.

Snart var hun paa vei til sit hjem, men hun var ikke glad. Hun kunde ikke saa sig til at tage det stjaalne pengestykke frem; hun syntes, enhver maatte kunne se paa hende, at det ikke var hendes med rette. Gjemme var hun urolig og adspredt, og det undgik ikke hendes moder, at det var noget, som pinte hende. Hun tog hende med sig ud i kjøkkenet, lagde armen om hendes hals og saa hende saa alvorlig ind i øinene, at Karen ikke kunde udholde det; hun syntes, dette klare, kjærlige blik maatte se lige igjennem hende og opdage al den skjulte synd, hun bar paa.

„Hvad feiler dig, mit barn? Hvorfor kan du ikke se mig i øinene, som du kunde før? Har du ikke tillid til din moder?“ sagde den milde stemme, som saa tidt havde trøstet hende i nøden.

Da stod det med et i forfærdelig tydelighed for hende, hvor dybt hun var falden, hvor meget hun havde syndet. Alle de smaa tyverier og lumskier, som i den sidste tid var bleve hende en vane, viste sig nu pludselig i et helt andet lys for hende; nu var det ikke mere uskyldige smaating, som ingen

Kattungernes fødested.

Statungerne modtages med glæde af børnene.

vilde lægge merke til; nei, de thyngede og knugede hende, saa hendes sjæl vaandede sig derunder. „Na mor, jeg er saa uhykkelig“, kom det næsten som et skrig over hender læber, og nu var isen brudt; nu fortalte hun jamrende om al sin brøde og sluttede med de ord: „Hvad skal jeg dog gjøre? Jeg kan aldrig saa tilgivelse for saa megen synd.“

Hendes moder havde siddet ganske stille, men hendes hænder var knugede sammen som i heftig smerte, og den ene taare efter den anden randt ned over hendes blege kinder, uden at hun merkede det. Da Karen tiede og sly saa paa hende, blev hun forfærdet over det udtryk af usigelig sorg, som laa i det blik, hvormed hendes moder saa op mod den klare aftenhimmel for ligesom at søge trøst der.

„Karen, Karen, denne sorg er næsten mere, end jeg kan bære, at du, som jeg stolede saa fast paa, kunde —“ og hun tiede, idet graaden kvalte hendes stemme. Men da hun saa, hvor trøstesløs Karen var, tog hun sig sammen og sagde: „Kom, barn, vi vil sammen bede gud tilgive dig“, hvorpaa de begge knælede ned og opsendte en brændende, inderlig bøn om naade og frelse for det forvildede barn.

Saa maatte Karen gaa tilbage til sit herstab; men hendes moder lovede at komme næste dag for at staa hende bi i den tunge kamp, naar hun skulde bejende sin synd for sin frue. Hvor var hun ydmyget nu; hun forekom sig selv som uflere end de mange fattige børn, som løb frysende om i vinterkulden, og dog var hendes hjerte tifold lettere, end da hun for kort tid siden gik den samme vei; thi hun følte, at Jesus havde baaret ogsaa hendes skyld, derfor havde hun, da hun i oprigtig anger bad Gud om tilgivelse, ogsaa faaet den.

Næste dag, medens hun gik og støvede af, kom fru Brun hen til hende og rakte hende 2 dollars, idet hun sagde: „Du har været en flint pige, og jeg er fornøjet med

dig; derfor skal du have dette at glæde din moder med til julen, og lidt til dig selv sinder jeg ogsaa nok til iaften.“ De venlige ord og den milde stemme skar Karen i hjertet; hun blev først rød, derpaa ganske bleg og brast i en heftig graad, men førend hun fik tid til at forklare sin adfærd, kom hendes moder. Fru Brun blev meget bedrøvet over Karens tilstaaelse; men da hun saa, hvor bekymret og sorgfuld hendes moder var, og hvor oprigtig pigen angrede sit feiltrin, lovede hun at tilgive hende og i fremtiden hjælpe hende til at modstaa fristelserne.

„Men det var godt, du tilstod det“, sagde hun til Karen, „thi her var en kone for at tigge, straks efterat du var gaaet, og da jeg savnede den halve dollar, tænkte jeg, at hun havde vel tilegnet sig den, medens jeg vendte mig bort; dog vilde jeg for den kjære julefests skyld ikke gjøre andet ved sagen end negte hende hjælp for fremtiden, skjønt jeg vidste, at hun er meget fattig.“

Det gjøs i Karen, og hun takkede Gud inderlig for, at han i rette tid havde vist hende hendes brøde, saa at ingen uskyldig var kommen til at lide for den. Men fra den dag af kom der alvor i hendes kristendom, saa hun ærlig kæmpede mod synden og ved Guds hjælp lærte altid bedre at være paa vagt imod den. Ellen.

Pille Edvard.

Nu skal du saa høre om en liden gut, som hed Edvard. Han var sine forældres eneste barn og en elskelig liden gut, som tidlig havde lært at elske den Herre Jesus. En aften, da han skulde gaa tilsengs, følte han sig uvel; hans smaa hænder brændte af feber, og pulsen slog heftig. Den i hast tilkaldte læge rystede betænkelig paa hovedet, og paa de bekymrede forældres spørgsmaal, om der var nogen fare forhaanden, svarede han: „Ja, — det er vanskeligt, han staar det, — differit tager saa mange unge liv!“

Difterit! Den stakkels fader og moder
saa kun paa hverandre i stum fortvivelse.

Sygdommen gik sin gang, hurtig og —
nedad. Det lakkede nu mod enden, den lille
Edwards salige ende. Han havde sovet lidt;
pludselig aabnede han sine blaa øine, og et
spødt smil legede om hans læber. „Mama“,
hviskede han, „hvad er det for et vakkert land,
jeg ser derborte, — lige bag de høie, mørke
bjerge?“

„Jeg ser ingen bjerge, min elskede Ed-
vard, der findes ingen bjerge her i nærheden“,
svarede moderen og bøjede sig nedover barnet.

„Men kjære mama, ser du dem virkelig
ikke?“ begyndte barnet atter og pegede opad.
„Der, — de store, mørke klipper, nu ser du
dem vist?“

„Nei, mit elskede barn!“

„Nu flytter de sig nærmere“, sagde han,
„saa høie og store, og lige bag dem ligger
et nydeligt land, o, hvor det er vakkert! Og
se, — alle folkene, de smiler alle og ser saa
glade ud. Der er ingen syge børn der.
Papa, ser du det? O, sig mig, hvad hedder
det deilige land?“

„Det land, du ser, kjære Edvard, det
land er himlen, hvor Jesus bor“, sagde mo-
deren.

Et usigelig lykkeligt og forklaret udtryk
hvilede over barnets ansigt.

„O, ja, det er himlen, det er himlen“,
udbrød han jublende. „O, lad mig gaa
did nu straks! — Men, de høie, mørke
bjerge — — hvorledes skal jeg komme over
dem alene?“ spurgte han og saa spørgende
paa sine forældre. „Vil du bære mig, papa?“

Alle græd og hulkede i det lille kammer.
Barnet laa nu stille en stund og saa op,
hans ansigt straaled og skinnede som en sol.
Han rakte armene ud. „Farvel, mama og
papa“, hviskede han, „engelen kommer forat
hente mig over til det deilige land og bære
mig over klipperne. Jesus venter! Farvel!“
Det var hans sidste ord herne. Han luk-
kede øinene, smilede som en deilig engel, drog

et dybt, langt suk, og hans rene barnesjæl
bares af engle over til det „deilige land“,
hvor der ikke er nogen „syge børn“. Lykke-
lige lille Edvard!

Kjære barn, vil ikke du ogsaa leve saa-
ledes herne, at du engang kan møde ham
deroppe i de salige boliger?

„Og Gud skal astørre hver taare af de-
res øine, og døden skal ikke være mere, ei
heller sorg, ei heller srrig, ei heller pine skal
være mere.“ — „Og nat skal ikke være der,
og de behøver ikke lys eller solens skin; thi
Gud Herren lyser for dem; og de skal re-
gjere i al evighed.“

De brødre.

Der var to brødre, Halvor og Mikael,
som ofte var sammen at lege. Ofte blev
de ogsaa uenige og behandlede hverandre me-
get slem. En dag var de ude og slog bal.
Mikael slog ballen. Halvor tog den — idet-
mindste sagde han det — og paastod nu, at
det var hans tur at slaa. Mikael negtede,
at Halvor tog ballen. De begyndte nu at
fives sig imellem, og Mikael tog ballen og
sprang. Halvor greb da en sten og kastede
den i brede efter ham og traf hans ene knæ.
Der blev et stort saar, som var meget smerte-
fuldt. Der satte sig koldbrand i saaret, og
enden blev, at benet maatte sættes af lidt
ovenfor knæet. Al denne ulykke kom af denne
trætte om en bal.

Kjære smaa! Onde, hastige ord og gjer-
ninger fordærver baade legeme og sjæl. Et
mildt svar ombender brede; men et fortræ-
deligt ord gjør, at vreden opstiger. Ordsp.
15, 1.

Skvitteringer.

Til stolerer-er-seminariet i Sioux Falls:

Wed past. R. D. Brandt samlet ved Karoline Barf-
ved \$1.95, Marie Wolland 0.99, Riky Pedersen 1.91, Ama-
lie Kopperud 1.41; tilf. \$6.26. G. D. Rustad.

En arabisk fabel.*)

Araberne har mange lærerige fabler, af hvilke vi idag vil fortælle én: „En reisende havde slaaet op sit telt og tog sig sin middagshvil. Pludselig blev han forstyrret af sin kamel, som stak næsen ind igjennem telt døren. „Det er koldt herude“, sagde kamelen, „jeg vilde blot stikke min næse ind i dit telt.“

Den reisende var en godmodig mand og tillod gjerne det. Altsaa fik næsen forblive derinde.

„Der blæser saadan skarp vind herude“, stønede kamelen nogle minutter senere, „lad mig dog faa lov til at strække hele halshalsen ind.“ Ogsaa denne bøn blev indvilget, og halshalsen kom ind.

„Du, hvor svært det tager til at regne, jeg bliver aldeles gennemvaad. Faar jeg ikke ogsaa lov til at faa lidt af kroppen ind“, spurgte kamelen straks efter. Ogsaa dette blev indrømmet; men lidt efter lidt gik kamelen videre i sine fordringer, indtil den havde faaet hele kroppen indenfor.

Snart følte den reisende sig ilde ved denne raa og ubehagelige selskabsbroder, thi rummet i teltet var ikke stort nok for dem begge, og da derfor regnet var holdt op, bad han kamelen om atter at gaa ud.

Men da tog han skammelig fejl. „Hvis du ikke liker, at vi begge to skal være her-

inde, saa kan du jo gaa din vej“, svarede det uforkammede dyr grættent, „for min del føler jeg mig ganske vel herinde, og vil under enhver omstændighed forblive.“

Saa lyder fabelen. Kan ikke ogsaa vi lære noget af den? Ogsaa foran vor hjertes dør ligger et udyr, som bestandig banker paa og vil ind, hvad enten det er hos gammel eller ung. Det er djævelen, som først kommer ganske sagte og beder: „Slip mig ind, blot ganske lidt.“ I begyndelsen gjør han som kamelen, der var tilfreds, bare den fik næsen indenfor, men snart tager han vort hele hjerte i besiddelse og vil have enemagten derinde. Hvor sandt er ikke det ord, som siger: „Giver du djævelen én finger, saa tager han hele haanden.“ Nei, det gjælder at vise den onde bort, straks han kommer og banker paa hjertedøren for at faa os til at synde.

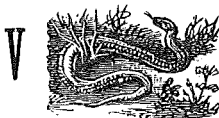
Men der er ogsaa en anden, som gjerne vil faa plads i vort hjerte; det er den Herre Jesus. Slip ham ind, lad ham ikke blive staaende udenfor og banke paa! Faar han lov til at komme ind, vil du føle dig saa langt mere lykkelig end før. Slip ham dog ind, bed ham hver dag, ja hver time om at komme og ikke gaa igjen! Viser du ham ud, kommer straks djævelen og vil ind. En af disse to maa du huse inde i dit hjerte. Vil du da ikke foretrække at have den Herre Jesus derinde?

Opløsning paa billedgaaden i nr 8.

Mand overbord i aaben sø.

*] Efter det tyffe.

Billedgaade.

I

e

I men I

I